

PROLÓGUS

Orz egy keskeny lépcső alján állt, fejét a fölötte lévő nyíláson beszűrődő fény felé fordította. Hallotta a sirályok hívó szavát, és érezte a kikötőben horgonyzó hajó gyengéd ringását. Mindkettő állandó társává vált az elmúlt hónapokban.

– Gyerünk – szólalt meg egy hang.

Orz hátrapillantott a mögötte álló, könnyű karimás sisakot viselő katonára. Kezében egy rövid lándzsát, a csontszemű testőrök szertartásos fegyverét tartotta. Orz azon tűnődött, hol lehetnek – most vajon miféle kikötőbe hozta őt ez az úszó börtön. Még jobban izgatta, ezúttal melyik csontszemű jött el, hogy megbámulja.

A csontszeműek hasonlatosak a Kiváltságosokhoz: hatalmas erejük gyöngye emberi testben lakozik, azt pedig éppoly könnyen össze lehet törni, mint egy kerámiavázát. A csontszeműek sem halhatatlanok. Ez a testőr sem halhatatlan. Orz elképzelte, ahogy végigjárja a hajót, megöl mindenkit, aki az útjába kerül, majd kiúszik a partra, és eltűnik vidéken.

– Nem érünk rá egész nap – mondta a mögötte álló katona, és neki nyomta a lándzsa hegyét Orz hátának. – Mozgás.

Orz felhorkant, és megtette az első nehézkes lépést, vigyázva, nehogy a láncai súlya kibillentse az egyensúlyából, és hátratántorodjon a katonára pengéjére. Csörögve mászta meg a lépcsőt, vasbéklyói csupaszbőrét karistolták, és pár másodperccel később, hónapok óta először, kilépett a napfénybe.

Pislogva várta, hogy a szeme hozzászokjon az új látási viszonyokhoz, de a katonára tovább lökdöste előre. Újabb katonák érkeztek, hogy kordont formáljanak körülötte, és félvak állapotában végigtaszigálják a fedélzeten, majd fel egy újabb lépcsőn, a hajó előfedélzetére.

Orz egy kezét érzett a vállán, mire félrehúzódott, és a korlát felé fordulva egy ismeretlen partra meredt a szemfájdító fényben. Egy különös épületekből álló város terpeszkedett egy hatalmas fennsíkon. Elakadt a lélegzete. Hosszú, magányos utazása során végig *azt hitte*, egy daníz börtönbe viszik őt.

De ez itt előtte nem Daníz volt. Ez a város, ez a fennsík – csak egyetlen ehhez hasonlót ismert a könyvekből: Szárazpart.

Nem bámészkodhatott sokáig. A láncainál fogva elvonszolták az előfedélzet pereméhez, majd térdre lökték. Hang nélkül csuklott össze, mit sem törődve a fájdalommal, pont, ahogy tanították neki. Egyszerűen csak felnézett a csontszeműre, aki sejtése szerint hívatta.

Orz még sosem találkozott a zsámolyon egyenes háttal ülő és egy apró porceláncsésze tartalmát szürcsölgető öregemberrel, de a hírének és a leírásainak köszönhetően rögtön felismerte. Ka-Sedial a császár második unokatestvére és főtanácsadója volt, és a danizok többsége őt tartotta a korona mögötti hatalom igazi letéteményesének. Csontszeműként, véráradaton lovagolva emelkedett e pozíciójába, és azzal kérkedett, hogy ő vetett véget a daníz polgárháborúnak.

Orzot nem nyugözte le. De sárkányemberként eleve nem sok minden nyugözte le.

Ka-Sedial kiitta a teáját, átadta a csészejét egy szolgának, majd kezét a térdére helyezte, és kibámult a tengerre. Orz már kezdte úgy érezni, hogy szándékosan nem vesznek tudomást róla, amikor mozgolódást hallott maga mögül. Egy másik, Orzhoz hasonlóan láncra vert foglyot hurcoltak oda és taszítottak térdre az előfedélzeten.

Aztán még egyet és még egyet, míg végül hat férfi és nő térdelt Ka-Sedial előtt. Orz végignézett sorstársain. Csak kettejüket ismerte fel, de mind az ötöt fekete tetoválások borították, testük kemény, akár a gránát. Olyanok voltak, mint ő.

Hat sárkányember egy helyütt.

– Tetszetős összejövétel – szólalt meg halkán Orz.

Ka-Sedial végre elszakította tekintetét a tengertől, és a foglyokra pillantott. Amikor megszólalt, olyan lágy hangon beszélt, hogy Orznak összpontosítania kellett, ha hallani akarta a hajó nyikorgása és a sirályok vijjogása közepette.

– Tudjátok, mi a közös bennetek?

Mind sárkányemberek, de Orz gyanította, hogy Ka-Sedial nem ezt a választ várta. Szemügyre vette őt társát. A balján térdelő nő arcának nagyját elborította hosszú, koszos vörös haja, de Orz emlékezett a bal szemét csúfító sebhelyre. Ji-Karnarinak hívták, és hét évvel ezelőtt megszenstégtelenítette a csontszeműek egy templomát, bár hogy mi okból, azt Orz sosem tudta meg. A jobbján lévő karcsú, alacsony férfit Ji-Matlénak hívták. Kilenc évvel ezelőtt ágyba vitte a császár egyik unokatestvérét, akihez örként rendelték ki.

Senki sem válaszolt, úgyhogy Orz végül megköszörülte a torkát.

– Mind megszégyenültünk a császár szemében.

– Pontosan. – Ka-Sedial felállt, és Orz önkéntelenül is elmosolyodott vénsége és törekenysége láttán. Ha nem verték volna láncra, úgy elropanthatná, akár egy faágat. Ka-Sedial észrevette a mosolyát, és ráncokba futott a homloka. Közelebb lépett Orzhoz.

– Mondd, Ji-Orz, mi a te bűnöd?

Orz lehunyta a szemét, és az ilyen-olyan kazamatákban rabként, figyelfő tekintetek alatt töltött évekre gondolt, mintha valami díjnyertes kutya lett volna, melynek gazdája nem tudja rávenni magukat, hogy végezzenek vele.

– Nem hajtottam fejet a császár egy audienciáján.

– És miért nem?

– Mert ő nem az *én* császárom.

Ka-Sedial szinte nagypapásan sóhajtott fel, és a tengerpart meg a fennsíkon csillogó város felé intett.

– A polgárháborúnak vége. A te hamis császárod halott, és a két oldal kormányai kiegyeztek. Háborúinkat, ahogy annak lennie kell, immár külső ellenségekkel vívjuk, és eljöttünk Fatrasztába, hogy visszaszerezjük a földet, mely egykor a miénk volt. Eljöttünk, hogy megkeressük az istenünket, és ezt *együtt* kell véghez vinnünk. Közös erővel. – Ismét felsóhajtott, és úgy csóválta a fejét, akár egy csalódott tanár, Orzot pedig bosszantotta, hogy mindazok után, amin ő és társai keresztülmentek, Ka-Sedial gyermekként bánik velük.

– Mit keresünk itt? – kérdezte Orz.

Ka-Sedial némi undorral a szemében pillantott le rá, majd kezét a láncra vert sárkányemberek felé emelte.

– Mind megszegyenültetek a császár szemében, és mivel sárkányemberek vagytok, nem onthatjuk véreteket. Mindőtök hosszú életet él majd, és egyedül rohad el a sötétben.

– Vagy? – Orz immár megérezte: a lehetőséget, a kiút szagát. Megpróbálta összegezni magában, mit tud Ka-Sedialról. A Ka elszánt, számító és megfontolt ember, de úgy hírlik, olykor magával ragadja a düh. Hatalmát úgy szerezte, hogy elpusztított vagy az igája alá hajtott mindenkit, aki az útjába állt. Sosem fogadott el nemleges választ, és mindig eltiporta ellenségeit.

Arcán most némi ingerültség villant át Orz közbevetését hallva. Leeresztette a kezét.

– Vagy jóvátehetitek bűneiteket. A seregeim bevették Szárazpartot. Idővel bevesszük Fatrasztát is. Addig is van egy elintézésre váró feladatom, amelyre nem pazarolhatom a hadseregem sárkányembereit, Kiváltóságosait vagy csontszeműit.

Fatraszta invázióját csaknem egy évtizede tervezték már, Orzot mégis meglepte, hogy valóban elkezdődött – hogy a polgárháború két oldala közötti béke kitartott, és lehetővé tette a bekövetkeztét. Többet kellett tudnia az invázióról – miféle emberek élnek Fatrasztában, milyen fegyvereik és harcosaik vannak. És biztos volt benne, hogy idővel meg is tudja.

Ji-Karnari, az Orz melletti sebhelyes nő végre felemelte a fejét. Orz látta a mohóságot a szemében, és óhatatlanul is elítélte érte. Egy sárkányembernek jobban kellene lepleznie az érzelmeit.

– Mi volna ez a feladat, Nagy Ka? – kérdezte Ji-Karnari. – Hogyan tehetjük jóvá a bűneinket?

Ka-Sedial végigsimított ujjával Ji-Karnari homlokán. A nő beleborzongott az érzésbe.

– Szárazpart elfoglalása során... sértéseket szenvedtünk el. Megsértették a hadseregünket, és megsértették a sárkányembereinket. Az előbbi ügyben már küldtem katonákat, de ami az utóbbit illeti... – Jéghidegen elmosolyodott. – Rendetek egyik tagját, az egyik legjobb sárkányembert, akit Ji-Kushelnek hívtak, egy közönséges katona ölte meg Szárazparton.

– És? – kérdezte Orz. Felbátorodott. Meglátta a lehetőséget, és tudta, hogy Ka-Sedial meg is fogja adni neki. De nem bízott benne, és úgy döntött, *nem* mond le a kérdéseiről. – Sok közönséges katona ölt már sárkányembereket. Elég hozzá a nagy túlerő, pár szerencsés lövés vagy...

– Párbajban – szakította félbe Ka-Sedial.

Orz hallotta csattanni a fogait, ahogy hirtelen becsukta a száját. Felállt a szőr a hátán. Hallott már pletykákat lőpormágusokról, varázslókról, akik a mágijuk segítségével szert tehetnek olyan gyorsaságra és erőre, amellyel lehetséges végezni egy sárkányemberrel. De Ka-Sedial említette volna, ha ilyen ellenségről beszélne. Ha pedig egy közönséges katona tisztességes párbajban ölt meg egy sárkányembert? Az *tényleg* sértés.

Ka-Sedial ismét a szárazföld felé pillantott, egyik keze mintha türelmetlenül megrándult volna.

– Nem tűröm az efféle sértést. Ez a katona egy öreg harcos, aki követőket gyűjthet maga köré, és idővel akár még veszélyesebbé válhat. Szabadon bocsátalak benneteket. Azt akarom, hogy dolgozzatok össze Ji-Karnari vezetésével.

Ji-Karnari arcán mosoly villant. Orz ellenállt a késztetésnek, hogy a szemét forgassa. Szerette volna leköpni Ka-Sedial cipőjét, és elküldeni melegebb éghajlatra, ugyanakkor sokkal jobban szerette volna nem

lánkra verve leélni hátralévő életét. Úgy döntött, elvégzi Ka-Sedial küldetését, aztán tobzódik a szabadságban.

– Ki ez a katona? – kérdezte.

– Egy Ben Styke nevű lándzsás – válaszolta Ka-Sedial. – Keressétek meg, és hozzátok el nekem a fejét.

1. FEJEZET

Gyerekkorában Vlora Flint tábornok hallotta a gurlai háborúk alatt kialakuló menekülttáborok történetét. Egész városok ürültek ki, milliók menekültek az ellenséges hadseregek elől, de olyan is előfordult, hogy a saját katonáik kényszerítették őket az otthonuk elhagyására. A táborokban, mint mondták, leírhatatlan szenvedés és gyötrelem uralkodott. Betegségek és éhínségek pusztítottak, a holttestek temetetlenül heverték szerteszét, az emberek pedig folyamatosan a következő rájuk rontó hadsereg rémképétől rettegtek.

Vlora a legszörnyűbb rémálmaiban sem gondolta volna, hogy valaha egy ilyen tábor de facto vezetője lesz.

A Hadshaw-folyóvölgyre néző kis emelkedőn állt, és a kocsik, sátrak meg tábornüzek hosszan kígyózó sorát szemlélte. Kora reggelre járt az idő, a levegő súlyos és nyirkos volt, és Vlora másra sem tudott gondolni, csak a számokra, amelyeket egy órája kapott meg a szállásmestereitől. Végeztek a számvetésükkel, és a kalkulációik szerint több mint háromszázezer ember menekült el Szárazpartról – a város lakosságának több

mint harmada –, akik közül mintegy kétszázhuszezren követték ezt a folyó völgyet Vöröskő felé.

A saját emberei, köztük az Örült Lándzsások és a szárazparti helyőrség tagjai súlyos veszteségeket szenvedtek a város védelme során. Alig tízezeren maradtak a parancsnoksága alatt, vagyis egyetlen katonája jutott huszonkét emberre.

Adom nevére, hogyan lesz képes megszervezni ezt a tömeget, nem is beszélve a megvédéséről?

Féltette az aggályait, és végignézett az alatta elterülő táboron. A katonái végigsétáltak a folyó mentén, hogy sorban felébresszék az embereket, és közöljék velük, ideje továbbmenni. Három hét telt el a szárazparti csata óta, és a járvány máris terjedni kezdett: a katonái közül is sokan kaptak vérhast. Híján voltak élelemnek és gyógyszernek. A legtöbben pánikba esve, terv vagy úti cél nélkül menekültek a városból, és inkább értékes, semmint szükséges holmikot hoztak magukkal.

A türelmesen rá váró férfit pillantott. A sárgás hajú, őszes szakállú Olem középmagas volt, pár centivel nőtt Vlora fölé. Enyhén sántított, jobb karját pedig még mindig egy hám tartotta egy Szárazparton kapott golyó miatt. Fortélyos volt – különös mágikus tehetsége folytán nem igényelt alvást –, de még ő is veszettül fáradtnak tűnt, szeme sarkában ráncok gyülekeztek, arcát aggodalom torzította el. Vlora legszívesebben ráparancsolt volna, hogy pihenjen, de tudta, hogy úgymint hiába strapálná magát.

Nem igazán tudta, mihez kezdene nélküle.

– Van jele a danízoknak? – kérdezte a nő, és elfordult a menekült-seregtről, hogy visszanézzen a folyóra, ahonnan jöttek. Szárazpart innen nagyjából száz kilométerre feküdt délkeletnek, és az arra vezető utat most lemaradók alakjai pötyözték. Vlora serege itt táborozott, a menekültkonvoj végét őrizte.

Olem szívott egyet a cigarettájából, mielőtt válaszolt volna; orrlukáiból füst kígyózott elő.

– Felderítőknak. Szemmel tartanak minket, de gondolom, túlságosan leköti őket Szárazpart bebiztosítása, semhogy utánunk jöjjenek. *Egyelőre.*

– Tudod – pillantott rá savanyúan Vlora –, akár el is hagyhattad volna, hogy „egyelőre”. Baljóslatúan hangzik.

– Én csak a tényekkel szolgálhatok – válaszolta Olem rezzenéstelen arccal. – És a tény az, hogy békén hagynak minket. De kétlem, hogy ez sokáig így maradna. A dragonyosaink mögöttünk járőröznek, próbálják elfogni az egyik felderítőcsapatukat, de egyelőre nem mentek semmire.

Vlora némán káromkodott magában. Tudni akarta, mi folyik a városban. Megnyerték a szárazparti csatát, csak hogy aztán kénytelenek legyenek mégis elhagyni a várost egy még nagyobb daníz hadsereg közeledésének hírére. Amikor utoljára hallott felőle, ez a hadsereg megkezdte a partra szállást a város közelében, és azóta semmilyen új információhoz nem jutott hozzá. Mekkora az a hadsereg? Agresszívan nyomulnak előre? Elidőznek a város megerősítésével? Hoztak magukkal további Kiváltságosokat és csontszeműeket?

A rengeteg ember ellátásához szükséges élelem és készlet után az információ volt a legértékesebb árucikk. Tudnia kellett, sarkukban vannak-e a danízek. Azt is tudnia kellett, erre tart-e a fatrasztai hadsereg, az ugyanis további komplikációkat hozna magával.

– Lindetről van hír?

Olem elfintorodott.

– Semmi hivatalos. Közel kétezer Feketekalapost fogadtunk a sorainkba. Úgy tűnik, nincsenek érvényben lévő parancsaik, és nem tudnak a kancellár asszonnyal való konfliktusodról sem. A menekültek rendőri erejeként használom őket.

Vlora mindig is csodálta Olemben, hogy a legnagyobb seregeket is képes lefoglalni és megszervezni.

– Te egy szent vagy, de azért tartsd rajta a szemed azokon a Feketekalaposokon. Bármelyikük lehet Lindet kéme. Lehet, hogy korábban távozott a városból, mint mi, de ha nem hagyott hátra szemeket és füleket, megeshem a kalapomat.

– Én is az enyémet – biccentett Olem. – De nekem is megvannak köztük a saját embereim. Amennyire lehet, rendet tartok. Tudtad, hogy

Styke nyíltan toborozza a Feketekalaposokat, hogy feltöltse a lándzsásai sorait?

– Sikerrel? – mordult fel Vlora.

– Nagyobbal, mint hittem volna. Mielőtt beállnak, meg kell tagadniuk a kancellár asszony iránti hűségüket. A Feketekalaposok igazán dühösek, amiért oly sokukat parancsok nélkül hagyta hátra. Styke már több mint százat toborzott be.

– És ha kémet fog köztük, Adom óvja a szerencsétlent. – Vlora elhallgatott, tekintetével a folyó túlsaján haladó lovasok sorát kísérte. Az ő egyik századához tartoztak, magas dragonyosságokat és kék szegélyű, karmazsin egyenruhát viseltek, nyergükről kardok és karabélyok lógtak. – Lehet, hogy hibát követtem el, amikor Styke-ot bíztam meg a lovasságom vezetésével?

– Nem hinném – válaszolta Olem.

– Haboztál.

– Tényleg?

Vlora a háta mögött kulcsolta össze a kezét, hogy ne babráljon tovább a hajtókéjával.

– Lindet irányíthatatlan szörnyetegnek nevezte.

– Van egy olyan érzésem – Olem eldobta a cigarettacsikket, és eltaposta csizmája sarkával –, hogy Lindet az éppen aktuális érdekeinek megfelelő képet fest az igazságról. Egyébként is, Styke jelenleg a *mi* szörnyetegünk.

– Ez azért nem kifejezetten megnyugtató. – Vlora igyekezett összeszedni a gondolatait. Vadul, rendezetlenül kavarogtak, a bizonytalan tényezők sokasága pedig kezdte megőrzíteni. Oly sok mindennel kellett foglalkoznia a saját seregén belül: Feketekalapos csellengők, a városi helyőrség, az Őrükt Lándzsások, az Adróból hozott zsoldosdandárok kemény magja. Több mint ötezer emberről kellett gondoskodnia, akiknek nagy része megsérült, és akik munkaadó nélkül kerültek félvilágnyi távolságra az otthonuktól. Kétségbeesett röhögés szakadt ki belőle, mire Olem aggodalmas pillantást vetett rá.

– Jól vagy? – kérdezte halkán.

– Jól – válaszolta Vlora megnyugtatóan. – Csak... sok ez így egyszerre.

– Tudod, hogy a menekültek nem a te felelősséged – mondta Olem, immár sokadszor.

– De igen.

– Miért?

Vlora igyekezett kielégítő válasszal előállni. Azon tűnődött, mit tett volna ebben a helyzetben Tamás tábornagy, és rájött, hogy a szerződése semmissé válásakor rögtön elmasírozott volna a legközelebbi szabad városba, hogy megszervezze a csapatai hazautazását. Csakhogy ő nem Tamás. És egyébként sem csak a negyedmillió menekült miatt akar itt maradni.

– Azért – válaszolta végül –, mert senki más nem vállal értük felelősséget.

– Az emberek kezdenek azon morfondírozni, honnan kapják a következő adag kranájukat.

Az ezer és egyedik probléma. Keserűségére hallgatva legszívesebben azt mondta volna az embereknek, hogy ne a fizetésük miatt aggódjanak, hanem amiatt, hogyan jutnak ki Fatrasztából élve, de nem nehezíthetett rájuk. Elvégre zsoldosok voltak.

– Adj nekik ígérvényeket a saját birtokaim ellenében.

– Már megtettem.

– Anélkül, hogy megkérdeztél volna?

Olem halvány mosollyal az arcán nyúlt be a zsebébe a dohányos erszényéért meg a dohánypapírjáért.

– Gondoltam, előbb-utóbb úgyis kiadod rá az utasítást. De még te sem tudod a végtelenségig fizetni őket.

– Majd kitalálok valamit. – Vlora legyintett, mintha kicsit sem aggasztaná a dolog, pedig éjjelente álmatlanul forgolódott miatta. Hirtelen új gondolat merült fel benne, és hunyorogva pillantott a táborra. – Jut eszembe, egy ideje nem láttam Tánielt és Ka-poelt. Hol a pokolban vannak?

– A városban maradtak.

Vlora rosszállóan nézett a férfira.

– És nem gondolod, hogy ezt közölnöd kellett volna velem?

– Ami azt illeti, közöltem. Kétszer is. Mindkétszer biztosítottál róla, hogy minden szavamot hallottad.

– Hazudtam. – Vlorát előntötte a kétségbeesés. Viharos kapcsolatuk ellenére Tánielt jó volt a közelében tudni, és nem csak azért, mert egyfős hadseregként funkcionált. – Miért maradtak a városban? Információt gyűjteni?

Olem vállat vont, majd némi habozás után így szólt:

– Tudom, hogy te meg Tániel régóta ismeritek egymást, de ne feledd, hogy nekik megvannak a maguk céljaik.

Vlorát nem kellett erre emlékeztetni – és nem is akarta, hogy emlékeztessék rá. Tániel nemcsak egy régi szeretője volt, hanem fogadott testvére és gyermekkori barátja is. Az ösztöne azt súgta, bizzon benne, sokéves katonai és politikai tapasztalata azonban arra figyelmeztette, hogy közös emlékeik a múlt ködébe vesznek. Oly sok minden változott azóta.

Annyi mindennel kellett most foglalkoznia, nem nyugtalankodhatott még az ő eltűnése miatt is. Beletúrt kusza hajába, és azon merengett, mikor vett utoljára egy rendes fürdőt. Elhessegette kényelmetlenségérgézetét, és így szólt:

– Információra van szükségem.

– Hát, talán most megtudunk valamit – mutatott Olem egy egyenruhás hírnökre, aki feléjük sietett a domboldalon.

– Semmit sem fogunk megtudni – válaszolta feldúltan Vlorá. – Csak valami seggfej városi megbízott lesz, aki ellátmányért zargat, mert azt hiszi, visszatartjuk az élelmet a menekültektől. Megint.

– Lefogadom, hogy fontos hírt hoz.

– Lefogadom, hogy nem.

– Lefogadom abba a tartalék dohányos erszénybe, amelyet a kabátod bal kézelője alatt tartasz.

– Legyen. – Vlorá a közeledő hírnököt figyelte. Egy fiatal nő volt közlegényi jelzéssel a hajtókáján, és feszesen tisztelgett neki, amikor megállt előtte.

– Asszonyom – szólalt meg. – Davd századostól hozok hírt.

Vlorá Olemre pillantott.

– Fontos?

– Igen, asszonyom. Azt üzeni, egy daníz sereg van a nyomunkban.

Vlora a zaklatottságtól reszketegen felsóhajtott. Ez azt jelenti, csatának néznek elébe. Azt jelenti, emberek fognak meghalni, és veszélybe kerül a menekültek élete. De legalább végre látni fogják az ellenséget.

Benyúlt az ingujjába, kivette belőle a vésztartalék dohányos erszényét, és anélkül, hogy Olemre nézett volna, átnyújtotta neki. Öntelt pöcs.

– Vigyen Davd századoshoz.

A Hadshaw-folyó völgyet már kizsákmányolták, az ősrég erdőt, amely egykor belepte Fatraszának ezt a részét, az utóbbi évszázadokban teljesen kiirtották. A városhoz közelebbi árterületekkel és a nyugatra fekvő ültetvényekkel ellentétben az itteni talaj zord és sziklás volt. A dombos vidéket tanyák pöttyözték, amelyeket a földből kiásott kövekből épített falakkal vettek körül.

A sziklás szakadékok tetején bütykös lepényfák álltak, és Vlora egy ilyen hely szikláinak között térdelve találta két katonáját.

Davd százados a kora húszas éveiben járt, lágy, borotvált arcát fekete haj egészítette ki. Egy ősrégi flinta agyán dobolt lőporfoltos ujjával, és biccentett, amikor Vlora odaóvakodott hozzá.

Mellette egy idősebb, őszülő, piszkosszőke hajú nő feküdt. Norrine egy kőnek döntötte a fejét, puskáját pedig egy ágon támasztotta meg, miközben egy olyan célpontot követett az irányzékával, amelyet csak ő láthatott.

Bárki más különösnek tartaná, hogy két százados végez felderítői feladatot, de Vlorának a szeme sem rebbent. Ahogy ő maga, ezek ketten is lőpormágusok voltak. Ha bevettek egy kis feketelőport, gyorsabban futottak, távolabbra láttak, és jobban hallottak, mint bármilyen közönséges katona. Ideális felderítői voltak egy menekülő hadseregnek. Vlora követte egykori mentora példáját, és közepes szintű parancsnokságot megkiegészítő szerepet adott a lőpormágusainak. Kizárólag neki tartoztak elszámolással.

A felderítésen túl arra is használhatták a mágiájukat, hogy rendkívüli távolságra lőjenek el a muskétájukkal vagy a puskájukkal, és a legnehezebb célpontokat is eltalálják.

– Norrine célba vett egy tisztet – suttogta izgatottan Davd. – Csak egy szavadba kerül, és egy vasfejűvel kevesebb.

Vlora felhorkant. Az emberei a kúpos sisakjuk miatt kezdték „vasfejűnek” nevezni a daníz katonákat. Gyengéden Norrine vállára tette a kezét.

– Esetleg avassatok be, mi folyik itt, mielőtt öldökölni kezdtek.

Davd levertnek tűnt. Norrine feltartott hüvelykujjal jelzett Vlorának, szemét továbbra is a célpontján tartotta.

– Nos? – sürgette Vlora Davdot.

A férfi arrébb helyezkedett, hogy Vlora lekuporodhasson közéjük a sziklás talajra. Odakúszott a szakadék pereméhez, és előhalászott a mellzsebéből egy lőportöltetet. Hüvelykujja körmével szakította át a papírt, majd a jobb orrlyukához tartotta a töltetet, és lassan szippantott belőle.

Érzékei kiélesedtek, és szinte bódult állapotba került, ahogy a hangok, színek és szagok mind élénkebbé váltak körülötte. Amikor az egész világ fókuszba került előtte, hunyorogva végigtekintett a Hadshaw-folyó völgyön a távolban bókászó kis csapat katona felé. A lőportransznak köszönhetően úgy látta a részleteket, mintha csak ötven méterre lettek volna. Gyorsan felmérte az ellenséget, és hosszú évek tapasztalatának köszönhetően meg tudta állapítani, hogy nagyjából ötszáz katonáról van szó, akik durván bő három kilométeres távolságra lehetnek tőlük. A daníz sereg ezüst mellvértjét és világoskék egyenruháját viselték. Úgy a felük lóháton ült, ami új információt jelentett – a Szárazpartot megostromló danizok nem hoztak magukkal lovasságot.

A csapat egyenletes tempóban haladt előre, a katonák erőltetett menetet diktáltak az ügető lovak mellett. Néha érkezett hozzájuk egy lovas a keleti gerincen vagy a nyugati folyókanyarulatán túlról. Üzeneteket cseréltek, aztán hírnököt indítottak útnak dél felé.

– Ez egy előőrs – állapította meg Vlora.

– És rendszeres jelentéseket tesz – tette hozzá Davd. – Bármibe lefogodom, hogy csak pár kilométerrel járnak a főerő előtt.

– Felderítetek, előkészítik az útvonalat, és próbálják előcsalogatni a hátvédünket.

– Egy előőrshöz képest szörnyen gyorsan haladnak.

– Hm. Valóban.

Vlora bizonytalanul felsóhajtott. A hadseregének – a védelmük alatt álló menekültekkel együtt – alig nyolc kilométer előnye lehet az üldöző daníozokkal szemben. Ha az ellenség főselege is olyan gyorsan halad, mint az előőrsrük, még az éj leszállta előtt csatába hajszolhatják őket. Ha nem sietnek annyira, Vlorának akkor is csak úgy két napja lehet felkészülni. Azon tépelődött, megpróbáljon-e nyerni még néhány kilométert sötétedés előtt, a serege előtt tolvá a menekülteket, vagy inkább azonnal rendezze a sorait védekező pozícióba.

– Szereztek nekem további információkat. Keressétek meg a főseveget. Tudni akarom, hányan vannak, és milyen gyorsan közelednek. Ne lőjetekek, és maradjatok észrevétlenek.

Kimászott a lepényfák közül, és visszatért a hírnökhöz, aki megmutatta neki az ide vezető utat.

– Nyakunkon az ellenség. Valaki készítse ki nekem a puskáimat, aztán keresse meg Gustar őrnagyot. Neki és Styke ezredesnek fel kell örölnie egy ellenséges előőrst.

2. FEJEZET

Ben Styke egy dombtető nyirkos, hideg talaján ült a nyergének támaszkodva, sebhelyes arcát a reggeli nap felé fordította. Csataménje, Amrec a közelben legelészett. A nap megmelengette Styke csontjait, így számba vehette régi sérüléseiből adódó korlátait. Kezét egy maréknyi kavics köré szorította, hogy megerősítse az egyszer elvágott, majd mágiával meggyógyított inakat a karjában.

Egy kislány, Celine egy omladozó kőfalon játszott. Kőről kőre szökölt rajta, látszólag mit sem törődve környezetével. Amikor az egyik kő kicsúszott a lába alól, fürgén a másik lábára támaszkodott, nehogy leessen. Végigment a fal mind a száz méterén, aztán megfordult, és kétszer olyan sebesen sietett vissza rajta.

Styke tudta, valahol, a közeli dombokon túl van Lady Vlora Flint – Styke új parancsnoka – az apró zsoldoseregével és a szárazparti menekültek több százezres tömegével együtt. Styke inkább távol tartotta az embereit a hadoszloptól meg a civilektől, és a felderítést végezte. A menekültek nem az ő dolga. Az ő dolga az ölés – már amikor szükség van rá.

Addig szorongatta a kavicsokat, amíg izzadság csurgott le a homlokára. Emlékei közt a születésnapja után kutatott – mint sok más, ezt is a munkatáborban töltött hosszú évek alatt nyelte el a feledés –, és arra jutott, hogy valószínűleg pár hónapon belül tölti be a negyvenhatot. Majdnem elég idős, hogy Celine nagyapja legyen. Ahhoz mindenképpen elég idős, hogy az igazi apja legyen, ha feltételezzük, hogy kicsit későn fogott családalapításba.

Celine elérte a fal közeli végét, és leugrott róla a fűre. Két pár új cipője volt, mégsem viselte egyiket sem, kabátja és bő nadrágja pedig összekoszolódott az úton eltöltött három hét után. Hosszú, lányos haja és lágy arca ellenére sokszor nézték fiúnak a tartása miatt. Egy tolvaj lányaként, akit megedzettek a munkatáborban eltöltött évek, egyszerre keltette nyugtalan és magabiztos gyermek benyomását.

Minden fenntartás nélkül ragadta meg Amrec kantárját, hogy megsimogassa az orrát. A ló ráhorkant, de nem rúgta át a szemközti dombra, ahogy mindenki mással tette volna, ha ilyen vakmerően nyúl hozzá.

Styke eldobta a kavicsokat, és leporolta a kezét. Majdnem felsóhajtott megkönnyebbülésében, ahogy megszűnt az inakra gyakorolt nyomás, és vett egy nagy levegőt, mielőtt odaszólt volna Celine-nek:

– Hogyan döntöd el, melyik kőre lépsz rá?

Úgy tűnt, a lányt meglepte a kérdés. Otthagyta Amrecet, Styke mellé lépett, és egy katona eljátszott fáradtságával dobta le magát a nyereghez. Styke arra jutott magában, hogy túl sok időt tölt a lándzsásokkal. Nem mintha ezen a közeljövőben változtatni lehetne.

– Arra lépek, amelyik biztonságosnak tűnik.

– És honnan tudod, melyik biztonságos?

– Csak úgy tudom – vont a vállát Celine.

– Hmm. Gondolkodj, te lány. Gondolkodj el rajta, *honnan* tudod.

Celine szóra nyitotta a száját, majd becsukta, és a homlokát ráncolta.

– Nem lépek rá a laposakra. Azok a legrosszabbak, mert mindig meg-inognak. Azok, amelyeknek a formája ilyen... – Háromszöget formázott a kezeivel.

– Mint egy ék? – kérdezte Styke.

Celine arca felragyogott.

– Aha, mint egy ék. Azok a legerősebbek, mert két másik kövön fekszenek.

– Nagyon jó. – Styke beletúrt a nyeregtáskájába, és elővett belőle egy zacskó csomagolt karamellát, amelyet egy Feketekalapos-raktár kifosztásakor talált, még a Szárazpartról való távozásuk előtt. Az egyik cukorkát Celine kezébe tette.

A lány komoly tekintettel méregette az édességet, majd felpillantott Styke-ra.

– Miért fontos ez? Nem azt mondtad, hogy az ösztön egy lándzsás legjobb fegyvere? Én is az ösztönöm segítségével találom meg a köveket, nem?

Styke eltűnődött a válaszon, és lepillantott a dombról. Messze alattuk több száz lándzsás gyakorlatozott lóháton, ide-oda vágatva a saras pöcegödörre taposott kis völgyben. A helyesbítéseket és parancsokat kiáltó tisztjei hangját hallgatta.

– Az ösztön csak egy szó, amellyel az érzékeink által begyűjtött információk rendezésének és értelmezésének folyamatát írjuk le. Az ösztönök csiszolhatók.

– Tehát amikor azt monddod, hogy érte... érte...

– Értelmez.

– Értelmezzem az ösztöneimet – akkor az agyamat edzed? Úgy, ahogy te a csuklóddal teszed?

Styke egy mordulással fojtotta el a mosolyát.

– Okos kis seggdugasz vagy, ugye tudod?

– Ibana azt mondja, pont ezért kedvelsz – válaszolta Celine felszegett állal.

– Ibana sok mindent összehord. A többsége baromság. – Styke fel-tá-pá-sz-kodott, lehajolt, hogy összehorjolja Celine haját, majd kritikus tekintettel méregetni kezdte az odalent gyakorlatozó lándzsásokat. Az edzés mindennap órákat vett igénybe, Ibana így igyekezett kikupálni az új és a régi lándzsásokat is. Az embereket és a lovakat is ki kellett képezni, és Styke egyetlen seregről sem tudott a kontinensen, amely olyan vehemens gyakorlatozna, mint az övé.

Részben ezért is ők a legjobbak.

Styke fájdalmat érzett mélyen a hátában, a combjában és a vállában. Vett néhány gyors levegőt, és kinyújtózkodott. Egykor közel kétszázöt centi magasán tornyosult mások fölé, és nem akadt senki fia Fatrasztában, aki a szemébe mert volna nézni. Ő volt a legnagyobb, a legerősebb és a legkegyetlenebb – a fatrasztai forradalom hőse, aki a két part között minden városban tartott magának egy szeretőt.

Immár megtört ember lett belőle, és bár mágiával helyrehozták, a munkatáborokban eltöltött évek és a kivégzőosztag sortüze ejtette sebek nem gyógyíthatók be teljesen.

– Még mindig Ben Styke vagyok – suttozta magának. Felmerült benne a gondolat, hogy lemegy, és részt vesz a gyakorlatozásban. Nem érezte formában magát, és Amrecet is alig egy hónapja kapta meg. Egy csatálónak, amely elég nagy ahhoz, hogy elbírja Styke-ot, rengeteg időre van szüksége, hogy betanulja a lándzsások manővereit. De ez még ráér. A lándzsások fele régi bajtársakból állt, akik még Szárazparton gyűltek össze, mielőtt a város daníz kézre került. A másik felét újoncok tették ki. Jobb lesz, ha távol marad, nem mutatkozik előttük megtört lelkével, és hagyja Ibanának, hogy eladja nekik Órült Ben Styke legendáját.

Megfordulva látta, hogy Celine őt nézi – pontosabban a sebhelyet az arcán, ahol egy golyó egy évtizeddel ezelőtt lepattant az arccsontjáról. Celine felbátorodott, amióta eljött vele a munkatáborból. Nagyobb lett és erősebb, jót tett neki az egészséges étrend. Tíz év múlva szívós, vasöklű nő lesz belőle, és Styke már most szánta a szerencsétlen férfiakat, akik könnyű prédát látnak majd benne.

– Ibana azt mondta, ne hagyjam, hogy sajnáld magad.

Styke szeme összeszűkül.

– Ez meg mit jelentsen?

– Azt mondta, nem vagy olyan erős, mint régen, és látja, hogy folyton a kezedet bámulod. Azt mondta, az önsajnálát kutyát csinál belőled, amikor pedig férfinak kellene lenned.

Mi a *poklot* képzelt Ibana, hogy ilyesmikkel tömi egy kislány fejét? Főleg *Styke* kislányának fejét.

– Ideje lenne, hogy Ibaná befogja a tetves pofáját.

Celine kinyújtózkodott Amrec nyergén, és felnézett az égre.

– A fiúk elmeséltek rólad néhány régi háborús történetet.

– Picsába – sóhajtott fel Styke. Hiába próbálta megakadályozni, Celine a tábor afféle kedvencévé vált. Mindenki, aki elveszítette a háborúban egy lányt, egy unokahúgot vagy egy nővért, kötelességének érezte, hogy történeteket meséljen neki, és „tiszteletesen felnevelje”. Styke jobb szeretett volna távol maradni az emberektől, de most kénytelen lesz betörni néhány fejet.

– Tényleg pusztá kézzel öltél meg egy Felügyelőt?

Styke felhorkant.

– Ezt a történetet én magam meséltem neked.

– Igen, de akkor még nem hittem el. Azt hittem, csak lódítás. A papám is mindig lódított a barátai előtt, hogy kemény fickónak lássák. De Sakál azt mondta, *tényleg* megöltél egy Felügyelőt. Így volt?

– Így volt. Eltörtem a gerincét, aztán elvágtam a torkát.

Celine komolyan bólintott, mintha csak erre a válasza számított volna.

– Akkor Ibanának igaza van. Nem kellene sajnálnod magad. Ahhoz túl erős vagy.

– Na jó – mondta Styke, és egyetlen lábujjával lelökte a lányt a nyeregről. – Ennyi volt. Több időt nem tölthetsz Ibanával. Vagy Sakállal. Vagy Suninnal. Semmi szükségem rá, hogy mindenki az én meggyógyításomon üggyödjön. Semmi bajom. – Ez az utolsó megjegyzése még a saját fülének is kissé erőltetetten csengett. – Amiről beszélsz, az tíz éve történt. Még kaján gondolat sem voltál apád fejében. Nem vagyok többé olyan erős, hogy végezzek egy Felügyelővel. Az emberek változnak. Ilyen az élet.

– Megöltél egy sárkányembert. Láttam utána a holttestet.

Styke lepillantott a kezére. Ha elég erősen összpontosított, még mindig érezte könyökén a sikamlós, meleg vért, ökle bütykei között az agyvelődarabkákat.

– Ja – válaszolta bizonytalanul. Az emlék álomnak tűnt csupán. – Tényleg megöltém, mi? – Megrázta a fejét. – Na jó, elég ebből. Segíts

feltennem a nyeret Amrecre. Nem ártana járnom vele egyet, mielőtt Ibaná takarodót fúj.

Styke épp a nyereg szíjait húzta meg, Celine pedig egy almát adott Amrecnek, amikor közelgő patadobogás hallatszott. Felnézve Gustar őrnagyot, Lady Flint vértés- és dragonyosszázadainak parancsnokát látta. Egy született lovas könnyedségével ügetett oda hozzá, és elismerő pillanattal mérte végig Amrecet.

– Kellemes délutánt, ezredes.

Gustar magas, vékony, karikalábú férfi volt, egy kardcsörtető vértés vállával, barna hajjal, tökéletesen nyírt pofaszakállal és simára borotvált arcéllel. Styke-ban olyan ember benyomását keltette, aki azért állt be a lovasságba, hogy lenyűgözze a nőket, aztán maga is meglepődött rajta, hogy milyen hozzáértő tiszt lett belőle.

– Gustar. Hírek Lady Flinttől?

– Úgy bizony. Kiszúrtunk egy daníz előőrösöt.

– Mekkora?

– Ötszáz főset. Lovasság és gyalogság vegyesen.

– Tudjuk, mekkora sereg jön mögöttük?

– Tudjuk. Ötdandárnyi gyalogság, még hozzá rohamtempóban. Flint még ma este csatára számít.

Styke nagy lándzsás gyűrűjét forgatta az ujján, és gyakorlatozó embe-
reire pillantott. Eszébe jutottak egy régi lándzsás himnusz sorai, és suttog-
va elénekelte őket:

– *Vágtá, lándzsás, vágtá, vár a mező és az ellen árja. Csengjen a pata,
csengjen az acél; törjön a lándzsa, törjön az ellenség, söpörd el őket, mint
a szél!* – Felsőhajtott. – Mik a parancsaink?

– A lovasságom és én ismét az ön parancsnoksága alá tartozunk. Lady Flint most készíti elő a danizok fogadását. El kell tipornunk az előőrösü-
ket, és még le kell darálnunk a keleti szárnyukat, nehogy a felfedezőik
jelentsék a készülődését.

– Lovasság?

– Tudtunkkal nincs. Ami lovuk van, azt valószínűleg Szárazparton
szerezték.

Styke elvigyorodott.

– A jobbkat elhoztuk, amikor távoztunk. Ezek szerint csak negyedrangú hátasaik vannak. Azt mondta, estére ideérnek?

– Erre számítunk.

Styke felnézett. Még mindig kora reggelre járt, de már látta, hogy szép napjuk lesz. Meleg volt, de nem túl meleg, és a nedvességet is elviselhetőnek érezte. Jó nap az ölésre.

– *Vágtass, lándzsás, vágtass!* – énekelte magában. Hangosan így szólt Gustarhoz: – Továbbítsa a parancsokat Ibanának. Egy órán belül indulunk.

Styke és Celine a Puskamester-lovasság érkezését figyelték – több mint ezren jöttek, köztük pár száz vértés acél mellpáncélzatban és medvebőr kalapban, valamint egy nagyobb csapatnyi dragonyos. Mind a Puska-mesterek lobogója alatt lovagoltak, amely egy csákót és két, mögötte keresztvező puskát ábrázolt. Styke megvárta, hogy beérjenek az Örült Lándzsások táborába, aztán lelovagolt közéjük.

Parancsnokhelyettesét, Ibana ja Flest egy szedett-vedett főhadiszállás – az Örült Lándzsások koponyás-lándzsás lobogójával díszített sátor – mellett találta, ahogy parancsokat osztogat és leltárjelentéseket értékel. Gustar őrnagy a közelben állt, kabátja lazán lógott a vállán, kezét szabalyja markolatán tartotta, és némán mustrálta az embereit. Styke leeresztette Celine-t a nyeregből, aztán ő maga is leszállt, hogy kikötözze Amrecet egy póznához, és csatlakozzon a többi tiszthez.

Ibana végzett egy adag jelentéssel, amelyet most átadott egy katonának.

– Flintnek fogalma sincs, mekkora a daníz hadsereg, mégis arra készül, hogy beássa magát, és harcba szálljon.

– Nem hiszem, hogy sok választása lenne – biccentett Styke Gustarnak. – Vagy visszavonul, és hagyja, hogy az ellenség rávesse magát a menekültekre, vagy megveti a lábát. Miféle meglepetést tartogat nekik?

– Fogalmam sincs. Csak annyit tudok, hogy nem szabad hagynunk, hogy jól megnézhesék maguknak a formációit.

– Van lovasságuk az előőrsöt leszámítva?

Gustar széttárta a karját.

– Sajnálom.

– Pokolba. Ennél többet kell tudnunk róluk.

Ibana gúnyosan felmordult.

– Na igen. Ez az egész a te ötleted volt. Szóval most mihez kezdünk?

– Mi a helyzet az újonccokkal? – válaszolt Styke a maga kérdésével.

– Be kell érnünk velük. – Ibana a fogát szívtá. – Elkelve még három hónap a képzésükre, de ez ügyben nincs mit tenni.

Gustar a nő felé biccentett.

– Nálunk ugyanez a helyzet. A menekültek közül kiválogatott egykori adróiakkal és visszavonult lovassági tisztekkel töltöttük fel a sorainkat. Elszánt emberek, de jócskán berozsdásodtak. Ahogy Ibana mondta, be kell érnünk velük. A létszámuk csaknem harmadát újoncok vagy kivénhedt lovasok teszik ki, akik csak pár hétnyi kiképzést tudnak felmutatni.

– Alkossunk egy partnerrendszert.

– Egy mit? – értetlenkedett Ibana.

– Egy partnerrendszert – vigyorodott el komoran Styke. – A munkatáborban is mindig ezt csinálták, amikor új rabok érkeztek. Minden újoncot rábíztak két-három régebbi fogolyra, akik felelősséggel tartoztak értük. Megtanították őket a rendszerre, az örök jelzéseire, a beosztásokra.

– És ez bevált? – kérdezte kétkedve Ibana.

– Elvileg igen. Ismertem a tábor szállásmesterét, aki azt mondta, a partnerrendszer növelte az átlagélettartamot, és csökkentette a sebesülések számát. – Elgondolkodva kocogtatta ujjával a combját, és a nagy lándzsás gyűrűjét babrálta. – Persze előfordult, hogy a régebbi rabok egyszerűen csak megölték az újat a cipőjéért.

– Nos, ez – szolt közbe Gustar őrnagy – nem túl megnyugtató.

Styke rá se hederített.

– Végrehajtuk a parancsot. Eltiporjuk az előőrsöt, aztán tovább keressük a bajt. – Maga elé képzelte a környék térképét, számításba véve a menekülteket, a folyót és Flint erőit. – A folyó túl mély, semhogy azon át mögénk kerüljenek, de lehet, hogy küldenek felderítőket. Gustar, vigye

százötven dragonyosát a nyugati partra, és fésülje át. Gondoskodjon róla, hogy ne láthassák meg Flint előkészületeit.

– Igenis, uram.

Styke megfeszegette az ujjait, és ismét érezte azt a szúró fájdalmat a csuklójában. Tudta, hogy nem az a fiatal, keménykötésű lovassági tiszt már, aki egykor volt. De nála jobbat most akkor sem talál Flint.

– Ibana, vidd fel a többi Puskamestert az útra. Megkerülöm az előőrsöt a lándzsásokkal, és lecsapunk rájuk, mielőtt feleszmélnének.

Styke egy rövid, véres csata után sétált a Hadshaw folyó partján heverő halottak között. A daníz előørs megkísérelt visszavonulni, amikor meglátták a közeledő Puskamestereket, így aztán egyenesen a lándzsások karjaiba futottak. Néhányuk menekülőre fogta, néhányuk harcba szállt, de Styke bekerítette őket az átkaroló hadműveletével, és szörnyű mészárlást rendeztek, mind egy szálig legázolták őket.

Addig keresgélte a hullák között, míg végül egy daníz felderítő mellkasában megtalálta a lándzsáját. A középkorú nő szeme kipattant, amikor Styke megragadta a fegyver nyelét. Mély, gyöttrődő hang szakadt fel belőle, és a férfi felé nyúlt. Styke elővette boz kését, és egyetlen mozdulattal véget vetett a szenvedéseinek, majd magához vette a lándzsáját, és ott hagyta a holttestet a többi között.

Letörölte a vért a pengéről, aztán szemügyre vette az előørs halottait. A lovasok türkiz egyenruhát viseltek, és csak egy kést meg egy ósdi karabélyt tartottak maguknál. A gyalogosok ugyanazokkal a rövid bajonettekkel harcoltak, amelyeket a Szárazpart elleni támadásban is használtak, és teljesen felkészületlenül érte őket a lovasság átkaroló hadművelete. Styke-ot kicsit sem lepte meg, hogy a Puskamester dragonyosok közül csak néhány fekszik a halottak között, a saját lándzsásai közül pedig egy sem.

Ibana lóháton ügetett oda hozzá, aranyderese már-már finnyás óvatossággal lépkedett a hullák között.

– Mindet elkaptuk – jelentette a nő. – A daníz seregnek beletelik majd pár órába, hogy megneszelje, valami nem stimmel. A fiúk lesben állnak

az út mellett, hogy minden hírnököt elkapjanak, aki az előörs keresésére jönne.

Styke elszakította tekintetét a lándzsájáról, és végignézett a folyón, ahol Gustar és a dragonyosai a parton állva lődöztek a maréknyi daníz után, akik menekülésképpen a mély vízbe vetették magukat. Elgondolkodva kocogtatott a gyűrűjével a lándzsája markolatán.

– Miért vagyok ilyen nyugtalan?

– Talán mert túl könnyű dolgunk volt? – vetette fel Ibana. – Még csak meg sem izzasztottak minket.

Styke válaszképpen felmordult, aztán vállára vetette a lándzsáját, és visszasétált a folyóparton legelésző Amrechez. Megpaskolta a ló orrát, és hátraszólt a válla fölött:

– Szedd össze a lovakat. A foglyokat küldd vissza Flintnek. Ki akarja majd hallgatni őket. Azt hiszem... – Elhallgatott, és megfordult, hogy szemügyre vegye a mészárlás helyszínét.

A holtak egy nagyjából kilencvenméteres körön belül heverték. A gazdátlan lovakat már befogták a gondos lándzsások, bár néhány elmenekült a káoszban.

Ibana mintha megérezte volna rajta, hogy valami nem stimmel.

– Mi a baj?

Styke felült Amrec nyergébe, és megkereste az emberei között Suninielt – egy vénséges nőt, akit ránézésre egy szellő is lefújhatott volna a lováról. Celine Sunin mögött ült a nyeregben, és visszaintett neki, amikor Styke odahívta egy elfogott daníz lóhoz.

– Árukl el, mi a baj ezzel a lóval – mondta Styke, ahogy azok ketten odaértek hozzá. Sunin már nyitotta is szájára a száját, de Styke egy mozdulattal leintette. – Celine.

A lány a homlokát ráncolta.

– Nincs vele semmi baj – válaszolta.

– Egészséges, az már biztos. De mi nem stimmel vele?

Ekkorra több tiszt is odaért, és sorban kiült az arcukra a megértés. Csendben maradtak. Celine idegesen pillantott körbe. Styke figyelte, ahogy a válasz meglelésével küszködik.

– Ne törődj velük. A lóval törődj. Mit tudsz mondani róla?

– Kicsi. Valószínűleg nagyon gyors. Nem különösebben erős. Megrémisztette a csata. A farát elnézve azt mondanám, mindenekelőtt kitartásra tenyésztették.

A tisztek között büszke somolygás terjedt, és Styke egy percig sem kételkedett benne, hogy mindenki maga akarja majd learatni a dicsőséget, amiért ilyen jól kiokosította a lányt a lovakkal kapcsolatban. De Styke tudta, kinek köszönheti valójában ezt a tudást, és uralkodott saját mosolya fölött.

– Milyen fajta?

– Talán... – Celine habozott. – Talán egy unicei sivatagi versenyló. De egyetlen lovon sem láttam még ilyen jelzéseket.

– Én sem – biccentett Styke. – Ahogy egyikünk sem. – Leszállt Amrecről, gyorsan körbejárta az elfogott lovat, majd megnyugtatóan finoman megpaskolta, és suttogott neki. – A nyergemet rá, hogy ez egy daníziai. – Megjegyzését puszogások kísérték.

– Olyanról még sosem hallottam – mondta Celine.

– Mert Daníz közel száz éven át elszigetelt ország volt, és már azelőtt sem a barátságosságáról ismerték. – Styke az emlékei között kutatott. – A daníziaiakat elvileg a kitartásukért tenyésztették, ahogy mondtad. Többfunkciós lónak szánták őket, szelídek, közönségesnek, könnyen cserélhetőnek. Szinte minden fatrasztai fajtában van némi daníziai, köszönhetően azoknak az időknél, amikor még ténylegesen a danízek uralták ezt a rohadt vidéket.

– És mi olyan különös ebben a lóban? – kérdezte Celine.

– Csak ugyanaz, ami a többiben – mutatott Styke a lándzsásokra, akik a gerincen igyekeztek befogni a gazdátlan lovakat.

Ibana felhorkant.

– Nincs most erre időnk, Ben. Bökd ki a lánynak, mire célzol.

– Jól van, jól van. – Styke megropogtatta az ujjait, és megigazította a lándzsáját, mielőtt visszaült Amrec nyergébe. – A daníziaiak jelenléte arra utal, hogy a danízeknek saját lovasságuk van, és nem csak negyedrangú fatrasztai paripákat használnak. – Egy pillanatig a lehetőségeken töpren-

gett. – Most már nem csak felderítőket keresünk. Hanem egy ellenséges lovasságot is, amelynek méretéről fogalmunk sincs. – Végignézett a tisztjein. – Szedjenek össze a holttestekről minden használhatót.

Tizenöt percen belül folytatták az útjukat. Az elfogott lovak az oszlop mögött követték őket, Styke pedig gondoskodott róla, hogy továbbra is betartsák a „partnerrendszerét”. Az utóbbi csata során több sérülést okoztak a kantárokba belegabalyodott ujjak, mint az ellenséges katonák, és szerette volna visszaszorítani az efféle balesetek számát.

Eleinte kelet felé tartottak a folyótól, majd délről kerültek meg, és vigyáztak rá, hogy mindig legalább két domb legyen köztük meg a folyóvölgy között. Styke felderítői kirajzoltak, hogy riaszthassák őket, ha esetleg felbukkanna az ellenséges hadsereg.

Styke nem tudta lerázni magáról a nyugtalanságát. Nem kellett volna meglepődnie a daníz lovasságon, igazán nem. A lándzsások könnyedén elbánnak bármilyen daníziai lovassággal. Akkor meg mi zavarja őt ennyire? A túlérő lehetőség? Csalódott, amiért nem csak az ellenséges gyalogság bekerítésével kell foglalkoznia?

Még közel egy órával később is e kérdéseken elmélkedett, amikor Ibana odavágtatott hozzá.

– Ellenségbe botlottunk! – kiáltotta.

Styke erre azonnal magához tért.

– Hol? Nyugaton? A folyónál?

– Nem, délen. Közvetlenül délen! – Ibana kivörösödött arccal kezdett parancsokat kiadni.

Styke már éppen magyarázatot akart kérni, amikor felért egy kis emelkedő tetejére, és felszisszent. Közvetlenül előttük daníz lovasok széles oszlopa közeledett feléjük. Mellvérték csillogtak az esti napfényben, és Styke még ebből a nyolcszáz méteres távolságból is látta, hogy ellenségeik szabályokkal meg pisztolyokkal vannak felfegyverezve. Széltében szóródtak szét, sétatempóban, különösebb összhang nélkül haladtak előre, és most hirtelen izgatottság söpört végig rajtuk.

Ibana egy pillanatra a szeméhez emelte a látcsövét, aztán szitkozódva benyomta a csomagjába.

– Éppúgy meglepődtek, mint mi. A fenébe is, úgy tűnik, kölcsönösen kiiktattuk egymás felderítőit.

Nem kellett nagy ész hozzá, hogy kikövetkeztessék, mit keresnek itt. A daníz lovasság ugyanazzal próbálkozott, amivel a lándzsások – az ellenség megkerülésével. Csakhogy most nem egy maréknyi, negyedrangú hátasokon kuporgó, rosszul felszerelt lovassal álltak szemben, hanem daníz vértesekkel, akiknek száma a jelek szerint közel kétezer főre rúgott.

– Parancsok, uram? – kérdezte Ibana. – Túlerőben vannak, és a meglepetés erejére sem számíthatunk. Összességében itt állunk letolt gatyával.

Styke előre-hátra dülöngélt a kengyelben. Amrec izgatottságában a földet taposta, toporgott alatta. Styke tudta, hogy gyorsan kell gondolkodnia. A gyengébb daníziai lovak elől könnyedén elszökhetnek, de a visszavonulással csak átengednék a terepet a danízoknak, és lehetőséget biztosítanak nekik, hogy alaposan felmérjék Styke erőit. A legjobb lehetőség: visszacsalni őket a Puskamester-gyalogsághoz, és ott csapdát állítani nekik. De Flint nem engedheti meg magának, hogy a daníz lovasság ellen vonultassa fel az embereit. Ezt nélküle kell megoldania Styke-nak.

– Parancsokat! – csattant fel Ibana.

– Küldj egy futárt Flinthez. Mondd meg neki, hogy erőfölényben lévő ellenséggel találkoztunk.

– És?

– És harcba szálltunk velük. Oszd ketté a hadoszlopot. Nyílformáció. Élen a lándzsások, mögöttük a Puskamester vértesek. A dragonyosok két oszlopban támadják oldalba az ellenséget, de *ne* bocsátkozzanak közelharcba. – Styke kezdte azt kívánni, bár ne küldte volna át a folyón Gustart meg azt a százötven lovast.

– Három csapatra akarsz osztani minket egy létszámfölényben lévő ellenséggel szemben? Megőrültél?

– Még kérdezed? Add ki a parancsokat, Fles őrnagy, vagy megteszem én magam.

Ibana pár másodpercig füstölgött.

– Nem vonulunk vissza?

– Nem. – Styke megigazította vállán a karabélyt, és előreösztökélte Amrecet. – Most rontunk rájuk, még hozzá keményen, mielőtt szorosabb formációba állhatnak. – Hátrapillantott a válla fölött Sakálra, aki az Őrült Lándzsások szélben csattogó lobogójával a kezében követte. – Utánam! – ordította.

A parancsok gyorsan terjedtek, és az egész oszlop meglódult a rémisztő közelségben járó danízek felé. Styke mind gyorsabb és gyorsabb tempóra sarkallta Amrecet. Pár másodperc múlva már látta is az ellenség embereinek zavarodott arcát, ahogy kétségkívül azon értetlenkednek, miért rohamoz ellenük egy kisebb haderő.

Jól ismerte ezt a zavarodottságot, és tudta, miféle kétség magvait hinti el. *Hátba fognak támadni minket?*, tűnődhet az ellenség. *Mindjárt egy nagyobb sereg ront ránk a gerinc mögül? Hol vannak a felderítőink?*

Styke nem kívánta megvárni, amíg összeszedik magukat. Vett egy nagy lélegzetet, beleszagolt a levegőbe, és nem fedezte fel benne mágia szagát. Helyes.

Amikor negyvenméteres közelségbe ért, elsütötte a karabélyát, majd visszadugta a tokjába. Lőporfüst tört a magasba nyíl formájú századának soraiból, aztán több száz fehér lándzsa ereszkedett le az ellenséggel való találkozásra várva.

A daníz előőrs soraiból szórványos pisztolylövések válaszoltak a támadásra, majd a katonák előrántották a szablyájukat, és igyekeztek állni a rohamot.

A két sereg találkozása jól hallható robajjal járt, és Styke hamarosan az ellenséges erő közepén találta magát. Acél csattogott körülötte, orlyukat lőporfüst töltötte meg. Az Őrült Lándzsások rohamát még vértesek sem képesek megtörni, így a lendület egészen a daníz sereg szívébe vitte őket, mire Styke érezte, hogy kezdenek lelassulni. Kiabálva hajtotta tovább az embereit, amikor a lándzsája megrándult valami húsnál szilárdabban.

A hegye megakadt egy daníz mellvért barázdájában, de nem ütötte át. A lovas kibukott a nyergéből, ám mivel a kantárt a csuklójára tekerte,

a Styke mellett elügető hátasa maga után húzta a gazdáját – és vele együtt Styke lándzsájának hegyét is.

Styke érzékelte a rántást, fájó keze azonban nem tudta időben elereszteni a lándzsát. Pörögve lódult ki a nyergéből, és csak annyit tehetett, hogy felkészül a feléje száguldó föld fogadására.